

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15454

гр. София, 10.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в закрито заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ**

като разглежда докладваното от **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ** Гражданско дело № 20241110119139 по описа за 2024 година

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

гр. София, 10.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II Г. О., 156-ти състав в закрито заседание на десети април през две хиляди и двадесет и четвърта година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

като разглежда докладваното от съдия Васил Александров **гр. д. № 19139/2024 г.** по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 2 ГПК, във вр. чл. 119, ал. 3 ГПК.

Подадена е искова молба от ЗД „Бул Инс“ АД срещу Община Асеновград, като се поддържа, че ответника дължал регресно вземане в размер на 358,46 лева на основание чл. 410, ал. 1 КЗ, във вр. чл. 45 ЗЗД, във вр. чл. 49 ЗЗД. Иска ответника да бъде осъден да заплати претендираната сума.

Съдът, при извършена служебна проверка на редовността и допустимостта на исковата молба намира следното:

Съгласно правилото на чл. 108, ал. 2 ГПК искове срещу държавата и държавни учреждения, включително поделения и клонове на последните се предявяват **пред съда, в чийто район е възникнало правоотношението**, от което произтича спорът, освен в случаите по чл. 109 ГПК и чл. 110 ГПК. Когато то е възникнало в чужбина, искът се предявява пред надлежния съд в София.

В правилото на чл. 119, ал. 3 ГПК (Нова – ДВ, бр. 65 от 2018 г., **в сила от 7.08.2018 г.**) е предвидено, че възражение за неподсъдност на делото по чл. 108, ал. 2 ГПК, чл. 113 ГПК и чл. 115, ал. 2 ГПК може да се прави от ответника най-късно в срока за отговор на исковата молба и **да се повдига служебно от съда до приключване на първото по делото заседание**.

Съгласно § 5 ПЗРЗИД ГПК (ДВ, бр. 65 от 2018 г.) заварените до влизането в сила на този закон съдебни производства се довършват по досегашния ред, независимо от промяната на подсъдността. В случая, тъй като производството пред Софийски районен съд е образувано на 04.04.2024 г., то следва да се приложат новите процесуални разпоредби, т.е.

§ 5 ПЗРЗИД ГПК не намира приложение в настоящия случай.

Следва да се изясни, че в случая при граматическото, систематическото, телеологичното и историко-политическото тълкуване на правилото на чл. 108, ал. 2 ГПК, настоящият съдебен състав достига до извод, че за разлика от предходната правна уредба, в случая в изброените в чл. 119, ал. 3 ГПК, местната подсъдност се явява абсолютна процесуална предпоставка, което е свързано със служебното правомощие на съда, дори при липса на отвод за местна неподсъдност, да взема отношение за наличието ѝ. В случая, за да се прецени дали производството е подсъдно на Софийският районен съд следва да се отговори на въпрос, къде е възникнало правоотношението на което ищецът основава претенцията си.

При произнасяне по отношение местната подсъдност на делото, съдът се намира в т. нар. „процес относно процеса“, като в случая следва да се вземат предвид и ангажираните от страните доказателства – арг. чл. 119, ал. 5 ГПК. В случая е представен протокол за ПТП № 1737776/18.11.2019 г., който по правната си същност е официален удостоверителен документ и се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК. Следователно с оглед правилото *tempus regit factum*, настоящият съдебен състав достига до извод, че процесното деликтно правоотношение е възникнало в гр. Асеновград.

В случая логиката на приложението на чл. 108, ал. 2 ГПК е с оглед на принципа за *lex loci delicti commissi* – т.е. мястото на настъпване на непозволеното увреждане. Действително при деликтите е възможно да се говори и за *lex loci damni* – мястото на настъпване на вредите, но при настоящата законодателна уредба на чл. 108, ал. 2 ГПК е очевидно, че законодателят е приел, че „по-тясната връзка“ е мястото на възникване на правоотношение, а деликтното правоотношение възниква още при извършването на непозволеното увреждане, независимо от това какви са вредите и къде практически са настъпили те, а в последната хипотеза обикновено мястото на деликта е и мястото на насъпване на вредата.

Необходимо е да се посочи, че в случая изложените от съда изводи са в унисон с историко-политическото тълкуване на правилото на чл. 108, ал. 2 ГПК. От Стенограма от обсъжданията на проектите на Закон за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс (№ 754-01-4 от 10.05.2017 г., № 754-01-5 от 12.05.2017 г., № 754-01-12 от 30.05.2017 г. и № 754-01-34 от 04.07.2017 г., 44-то НС) се установява, че след думата „държавата“ се добавя „и държавни учреждения, включително поделения и клонове на последните“, а думите „спорното правоотношение“ се заменят с „правоотношението, от което произтича спора“. Тоест, очевидната законодателна воля е била местната подсъдност при отношенията с държавата и държавните учреждения да произтича именно от връзка на конкретното правоотношение – договорно или извъндоговорно с мястото на неговото възникване. По този начин законодателят, създава възможност производствата свързани с такива правоотношения да не се разглежда само от съдилищата в гр. София или някои от по-големите областни градове, а в рамките на територията на цялата държава. В този смисъл, подобна подсъдност улеснява и достъпа на правосъдие на физическите и юридическите лица, тъй като по-близкият до тях районен или окръжен съд, ще може да разгледа правният спор, тъй като делото ще му бъде местно подсъдно. Така в Мотивите към ЗИД ГПК сиг. № 754-01-5 (изм. ДВ бр. 86/2017 г.), достъпни на интернет страницата на Народното събрание – www.parliament.bg, изрично е посочено, че изменението на ГПК цели „...да гарантира възможност за упражняване от гражданите на правото им на достъп до правосъдие, на провеждането на справедлив и балансиран обезпечителен, исков и изпълнителен процес...“. С оглед изложеното, при направеното от съда тълкуване на правилото на чл. 108, ал. 2 ГПК, настоящият съдебен състав счита, че именно последното отговаря в най-голяма степен на действителната законодателна воля.

Отделно от горното трябва да се спомене и факта, че макар и в КРБ да е налице

разделение между държавна и местна власт, съответно да е налице отделна законодателна уредба – напр. ЗМСМА, то местната власт в лицето общината е еманация на държавната власт – вж. напр. **Решение от 15.11.2011 г. по делото Сивова и Колева срещу България.**

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че производството по делото следва да бъде прекратено, като същото следва да бъде изпратено по местна подсъдност на Районен съд – гр. Асеновград.

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 19139/2024 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ИЗПРАЩА делото на основание чл. 118, ал. 2 ГПК, във вр. чл. 108, ал. 2 ГПК, по местна подсъдност на Районен съд – гр. Асеновград.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано в едноседмичен срок от връчването на ищеца с частна жалба пред Софийски градски съд.

Препис от определението да се връчи на ищеца!

РАЙОНЕН СЪДИЯ

Съдия при Софийски районен съд: _____